

1

Bábika ležala zahrabaná v záhrade, trčal z nej iba kus hlavy, akoby čakala na Ariu, kedy ju príde zachrániť. Aria aj z diaľky videla, že majú rovnakú farbu očí. Lahla si na brucho a natiahla za ňou ruku, ale márne. Bola na svoj vek primalá; akékoľvek iné päťroč-
né dievča by bábiku dočiahlo, pomyslela si. Obzrela si samu seba. Šaty, ktoré jej minulý mesiac dal otec, úplne zosiveli. Lezením po zemi ich vzhľadu nepomáhala. Zase jej vynadajú.

Bábika mala privreté jedno oko, ale otvorilo sa v momente, keď Aria predsa len nahmatala drevené telo a zovrela ho v dlani. Opätovala bábike žmurknutie. Potom sa s ňou, pritisnutou na prsiach, odpuzila preč. Zahra bola niekde v dome, a keď ju uvidí v tomto stave, bude s ňou zle-nedobre.

Otec mal týždňovku, pracoval v kasárňach a vo vojenských táboroch. Znamenalo to, že Zahra dávala Arii jesť iba raz denne, lebo taká sopliačka si viac ani nezaslúži. Občas, keď sa Zahra nedívala, ukradla jej jedlo zo stola.

Aria pobehovala po dvore s bábikou v ruke. Preskakovala imaginárne rokliny, ktoré sa jej otvárali pod nohami v škárach medzi dlažbovými kameňmi. Keď plamene vyšľahli až k ústiu priepasti, musela vyskočiť vyššie. Potom sa utekala napiť z fontány uprostred dvora. Betónová nádrž okolo nej bola dosť veľká, aby sa v nej mohla ukryť počas horúcich letných dní a hrať sa tam. Su-

sedia, ktorí si chodili umývať v nádrži riad, ju tam však nevideli radi. A keď na to prišla Zahra, zmlátila ju ako žito. Dnes mala Aria novú úlohu: umyť bábiku. Predstierala, že jej ju dal *bobo*. Nevola-la ho *baba*, ako volali iné deti svojich otcov.

Kľakla si k nádrži, vyzliekla bábike šaty a ponorila ju do vody. Drevo sa máčalo, zatiaľ čo Aria rozčesávala novej kamarátke za-uzlené vlasy prstami. Keď skončila, poutierala ju podolkom svo-jich šiat, tam, kde boli najčistejšie. Vzala do ruky bábikine šaty. Na záhyboch boli lupene kvetov. Pošúchala látku o seba, ako to videla robiť Zahru, keď prala ich oblečenie. Keď bola s výsled-kom spokojná, obliekla šaty bábike a opatrne ju položila na trá-vu vedľa nádrže, aby uschla. Potom si lahla vedľa nej a zaspala. Natiahnutej na slnku sa jej snívalo o žene, ktorá jej povedala, že má veľké šťastie, keď našla bábiku, a že musí zabudnúť na hlad, ak chce byť dobrá bojovníčka. Spala hlboko a snívalo sa jej aj o vše-ličom inom, o levoch v púšti a nomádoch v horách.

Zobudila sa na to, ako ju Zahra kváče za vlasy, a v šoku ani ne-mukla. Zahra ju udrela chrbtom ruky po tvári, lebo vedela, že tak to viac bolí. Zo škrabanca po snubnom prsteni sa Arii pustila krv.

Sused pán Džahánpúr si to všimol z balkóna. Zmizol v dome, pričom za sebou buchol dverami, a keď znova vyšiel, držal v ruke megafón. „Madam... Madam, prosím, toto sa prieči Bohu. Radím vám...“

„Staraj sa o seba, ty špinavec!“ okríkla ho Zahra.

Pán Džahánpúr to vyskúšal znova, megafón niekoľkonásob-ne zosilňoval jeho hlas. „Madam, toto vaše konanie naozaj nie je správne.“

Zahra na chvíľu prestala biť Ariu. „Pozri sa, pán spasiteľ, je to moja mrchavá dcéra, môžem si s ňourobiť, čo chcem.“

„Madam, už minule som vám hovoril, aby ste pri nej krotili vášne. Iba sa hrala. Všetko som sledoval.“

„Jaj, tak ty nie si len idiot, ale aj úchylák,“ povedala Zahra. „Odlož tú trúbu. Hádám ťa nemusí počuť celá ulica.“

Pán Džahánpúr mlčky stál, zatiaľ čo Zahra vliekla Ariu do domu; dievča okolo seba spurne kopal. „Choď na balkón,“ brechla Zahra a vystrčila ju von. „Budeš bez raňajok a bez obeda, dnes nedostaneš nič!“

„Ani nič nechcem!“ odsekla jej na to Aria.

Zahra štukla zámkom na balkónových dverách.

Aria z výšky videla, že pán Džahánpúr vyšiel na dvor a kľakol si vedľa záhradky, kde sa iba pred chvíľou hrala. Ruky mal za chrbtom a skláňal sa k záhonu trstia. Potom obrátil zrak k Ariinmu bytu.

„Toto je náš spoločný priestor, ty hlupaňa,“ zahundral. „Nepatrí iba tebe.“

Odtrhol stonku trstia a Aria si až teraz všimla, že za ním stojí jeho syn. Chvíľu bol pri otcovi, potom sa zatúlal k nádrži a k štvorcovej trávniku, kde Aria zabudla bábiku. Vzal ju a odbehol do domu. Otec išiel za ním.

„Nech mi tú bábiku vráti,“ zavolala Aria na pána Džahánpúra. Neodpovedal jej.

BOLO UŽ SKORO tma, keď sa Aria strhla zo spánku na silné buchnutie.

„Vstávaj!“ povedal naliehavý hlas.

Aria si pretrela oči. Strčila hlavu medzi tyče zábradlia.

„Kto je to?“ spýtala sa. „Nevidím ťa.“

„Tu dole.“

V mesačnom svetle sa zjavila postava. Bol to chlapec od susedov.

„Bývame oproti,“ oznámil jej. „Tamto je moja mama v kuchyni.“ Ukázal na byt v náprotivnom dome. Aria videla cez okno ženu, ako stojí pri hrnci, z ktorého sa parí.

„No a čo ja s tým? Vráť mi bábiku. Videla som, ako si ju vzal.“

„Viem, že je tvoja. Vzal som ju, aby som ti ju mohol vrátiť. Videl som, ako ti mama dáva výprask. Môj baba hovorí, že keby ma niekedy tak udrel, môžem udrieť aj ja jeho.“

„Daj mi tú bábiku.“

„Počkaj. Musíš mi najprv s niečím pomôcť. Vidíš ten veľký strom?“

Chlapec ukázal na vysokú čerešňu v strede dvora. Rozrástla sa natoľko, že konáre prečnievali až k nej na balkón.

„Čo s ním chceš?“ spýtala sa Aria.

„Dočiahneš do koruny? Niekde sa mi tam stratila lopta,“ povedal chlapec.

„Nie. Najprv mi daj bábiku.“

„Nemôžem. Musel by som ti ju vyhodiť na balkón a tak ďaleko nedohodím. Ale baba hovorí, že raz budem silný, tak ako on. Ukážem ti svaly?“

„Svoje svaly si niekam strč,“ odvrkla Aria. „A aj môj bobo je silný.“

„Aký bobo?“

„Taký ako tvoj, ty trkvas,“ povedala. „Môj otec.“

„A prečo ho voláš bobo?“

Aria sa vyklonila z balkóna. „Nemáš náhodou zajtra školu?“

„Normálne potras tými vetvami,“ húdol si chlapec svoje. „Lopta spadne.“

„Nemôžem sa s tebou rozprávať. Mala by som z toho zle.“

„Počúvaj, keď mi pomôžeš s tou loptou, prinesiem ti zajtra zo školy darček a ešte ti dám aj tú bábiku.“

„Darček si nechaj,“ trucovala Aria.

Chlapec sa zachmúril a sadol si na zem do tureckého sedu. „Neznášam ťa,“ skríkol. „Si hlúpe malé dievča.“

„Som veľká,“ namietla Aria. „Veľmi, veľmi veľká.“ Keď neodpovedal, dodala: „Mám päť rokov. Keď bude snežiť, budem mať šesť.“

„Prosím ťa, nemohla by si potriasť tými konármi? Bolí ma už krk z toho, ako pozerám nahor a rozprávam sa s tebou.“

Aria pristúpila bližšie k zábradliu. „Ako sa voláš?“ zaujímalo ju.

„A ty?“

„Ja som sa spýtala prvá.“

„Kamrán.“

„Také meno som v živote nepočula.“

„Máš iba päť rokov. Ešte si toho veľa nepočula.“

„Ja sa volám Aria.“

„Aria?“ zasmial sa. „To je chlapčenské meno.“

„Nie som chlapec.“

„Dobre, tak nie si. Pomôžeš mi teda?“

„Možno.“ Aria pozerala cez zábradlie dolu a všimla si, že na tom chlapcovi je niečo zvláštne: mal niečo s tvárou, s perami. „Bije ťa otec?“ spýtala sa.

„Nie,“ odvetil.

„Tak prečo máš rozrazenú peru? Spadol si?“

Zatváril sa hanblivo. „Nie, to je... To je len... Mám to od narodenia. Mám ústa akoby naruby.“

„Naruby? Môžem ťa volať ‚chlapec naruby‘?“

„Nie, to nemôžeš,“ odpovedal.

„Dobre, tak nebudem. Ak dodržíš sľub a prinesieš mi darček,“ dodala Aria. Podišla k miestu, kde boli konáre najbližšie, no ani tak na ne nedoťahla. „Nedá sa,“ zakričala nadol.

„Postav sa na spodok zábradlia,“ poradil jej Kamrán.

Poslúchla ho a natiahla ruku najviac, ako vedela. „Mám konár!“ zvolala.

„Celou silou ním zatras.“

Pomykala konárom a počula, ako lopta dopadla na zem. Chlapec ju vzal a odbehol.

„Nezabudni na tú bábiku, pán Kamrán! Chlapec s ústami naruby a s roztrhnutou perou!“ zakričala do tmy.

KAMRÁN PEVNE STÍSKAL loptu. Nohou otvoril posuvné kovové dvere ich bytu, utekal k sebe do izby a ukryl loptu pod posteľ. Cestou dolu sa pristavil pri okne, cez ktoré sledoval Bachtíarovu dcéru posledných niekoľko mesiacov, odkedy jej dovolili hrať sa v záhrade. Zamrzelo ho, že si všimla jeho rázštep. Aj keď kto by si niečo také nevšimol? Vďaka bohu, že prišiel na ten plán s loptou v korune stromu. Bol to najlepší spôsob, ako sa s ňou zoznámiť. Vôbec nebola taká zvláštna, ako si myslel. Dokonca sa k nemu správala milo. Zarazilo ho jej meno. Aria. Vedel, čo to znamená. Otec mu to raz vysvetlil. Je Iránka. Ale meno má aj tak chlapčenské.

V kuchyni mama dojčila jeho malú sestru, ktorá mala dva roky. Otvoril chladničku. Nebolo v nej nič okrem chleba.

„Toho sa ani nedotkni,“ varovala ho mama. „Je na večeru.“

Kamrán si sadol za stôl a díval sa, ako sestrička pije.

„Čo ste tam robili s tým dievčaťom?“ spýtala sa mama.

„Hrali sa,“ odvetil.

„S ňou sa nehraj. Je to pankhart.“

„Veď má mamu aj otca,“ namietol Kamrán.

„Ale nie svojich. Našli ju. Pohodenú na ulici. A má modré oči. To znamená, že v sebe nosí diabla. Drž sa od nej ďalej, inak ťa v noci navštívi džin. Aj Chánúm Kókabová si kedysi vzala k sebe najdúcha. Všetci v jej rodine zomreli, dokonca aj mačka. A táto má modré oči. To je ešte horšie.“

„Má ich zelené,“ povedal Kamrán. „Aspoň myslím.“

„Ako si to mohol v tej tme vidieť, chlapče? Diabolské deti sú od džinov a čo robia džinovia?“

„Mámia nás,“ odpovedal Kamrán.

„Presne. Tak sa nedaj oklamať. Všetko, čo ti povie, je lešť. To ti odprisahá aj sám Prorok, pokoj jeho duši.“

„Boli aj u vás v meste džinovia, keď si bola malá?“

„V Jazde nebolo nikdy nič, len prach, židia a džinovia. A ešte ohňové chrámy, kde robili zoroastriáni tie svoje hókusy-pókusy. Džinovia, hókus-pókus; židia, hókus-pókus; zoroastriáni, hókus-pókus. Dám krk na to, že tá modrooká je buď dcéra žida, alebo džina.“

„Decká v škole vravia, že džinovia neexistujú. Že sú to len báchorky z malých miest.“

„Jazd nie je malé mesto. Kedysi to bolo hlavné mesto celého sveta. A ak nevieš, že túto krajinu stvorili džinovia, tak naozaj netuším, čo máš v tej hlave.“

Matka si uvoľnila šatku na hlave a Kamránovu pozornosť upútal pokazený zub v jej ústach. Susedný už vypadol. Ak vypadne aj tento, mama bude vyzeráť ako tie hlúpe žobráčky z ulice.

„Decká v škole vravia, že keď budeš piť mlieko, budeš mať pekné zuby,“ povedal.

„Mlieko je pre deti,“ odvrkla.

„Baba by nám nemohol nejaké doniesť?“ vyzvedal.

„Pozri na hodinky a povedz mi, koľko je.“ Matka mu otrčila hodinky, čo mala na zápästí.

„Nejdú,“ oznámil jej Kamrán. „Nenatočila si ich.“

„Hovorí sa nenatiahla,“ opravila ho.

„Tak si ich nenatiahla. Ale aj tak neviem, načo máš hodinky, keď nepoznáš čas.“

Matka zaštrngotala hodinkami na ruke. Náramok jej bol veľký. „Dal mi ich tvoj otec ako svadobný dar. Tak ma ty nauč poznať čas. To predsa dobrí chlapi robia pre svoje matky, nie?“

Kamrán začul kroky a zvrchol sa.

„Chod' pomôcť Kázemovi,“ povedala a obrátila sa späť k jeho sestre.

Kázem bol Kamránov otec. Používal matkino dievčenské priezvisko Kázemi, ale od detstva ho každý v Jazde volal Kázem. Keď si vzal Kamránovu matku, to meno mu zostalo. No Kamrán oslovoval otca Kázem, iba keď mu ho bolo ľúto.

Kázem niesol dve veľké tašky. Kamrán mu ich vzal, položil ich na dlážku a pustil sa do vybalovania. V jednej boli handry a dve fľaše mlieka. V druhej našiel dva pecne chleba a tri nahnité jablká. „To je všetko?“ začudoval sa Kamrán.

„Nadnes áno.“ Otec ukázal Kamránovej matke ruku, mal ju zafačovanú a cez obvaz presvitala krv.

„Muž môj, čo sa ti stalo?“

Kázem sa posadil na gauč. Z prachu, ktorý tým zvířil, sa rozkašlal. „Hneď vám poviem, čo sa mi stalo. Pod' sem, chlapče.“ Odmotal obvaz, prst pod ním bol napuchnutý a modrý. Podal obvaz Kamránovi. „Vieš, synček, urobil som veľkú hlúposť. Tehly sa ukladajú jedna na druhú, ale nemôžu lícovať. Idú na striedačku, chápeš. Dávajú sa tak, aby každá tehla mala stred presne tam, kde je medzera medzi dvomi tehľami pod ňou. Na to malta, šup nová tehla, zase malta, zase nová tehla. Treba postupovať rýchlo: tehla, malta, tehla, malta. Keď to s rýchlosťou preženieš, dopadneš takto.“ Strčil prst synovi pred vydesenú tvár. Postrapatil mu vlasy. Keď sa zasmial, pískalo mu v prieduškách od cigariet a od prachu zo stavby. „To nič,“ povedal. „Všetko sa zahojí.“

„Budeš s tým môcť pracovať?“ spýtal sa Kamrán.

„Neboj sa,“ upokojoval ho otec. „A jedna z tých fliaš je pre teba. Vypi ju celú. Môj syn bude mať pekné zuby.“

Znovu ho postrapatil a prešiel do kuchyne. Pobožkal dcérku, ktorá zaspala na maminom prsníku. „Tá druhá fľaša je pre teba,“

povedal manželke. „Nechcem počuť ani slovo. Peniaze budú. Idem si lahnúť.“

„Tvoj syn sa dnes hral s tou džinovskou dievčinou,“ prezradila na syna.

„Prestaň, mama.“ Kamrán sa obrátil k otcovi s úpenlivým pohľadom. „Iba mi vrátila loptu.“

„A je určite od džina?“ spýtal sa otec.

„Je to diabolský najdúch z ulice,“ vyhlásila matka.

„Tak potom si treba dávať na tú loptu pozor, chlapče. Ktovie, či ju nejako neočarovala.“ Kázem sa zasmial a žmurkol, ale Kamrán nevedel, či otec žartuje, ani to, či je Aria naozaj od džina.

Nazanine Hozar

ARIA

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2021
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 326

Zodpovedná redaktorka Lucia Krajčíková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Z anglického originálu Nazanine Hozar: *ARIA*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Alfred A. Knopf Canada, a division of
Penguin Random House Canada Limited, v Toronte v roku 2019,

preložil Milan Kopecký.

Jazyková redakcia Jaroslav Hochel

Obálka Juraj Vačko

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA